

- 3) za pokrycie twarde uważa się pokrycie całego budynku materiałem ognioodpornym, jak dachówką, eternitem, lupkiem, papą smołowaną, płytami pilśniowymi itp.;
- 4) za pokrycie miękkie uważa się wszystkie pozostałe pokrycia z wyjątkiem słomy, a więc pokrycia gontem, deskami itp.;
- 5) za pokrycie słomą uważa się pokrycie słomą zbóż, trzciną, trawą itp.;
- 6) jeżeli pokrycie składa się z kilku materiałów, przy taryfowaniu bierze się pod uwagę materiał najbardziej łatwopalny.

3. Do grupy budynków:

- 1) „Miejska A” należą budynki nie związane z gospodarstwem rolnym, a położone na obszarze miast będących siedzibą województw oraz miast stanowiących powiaty miejskie i miast wyłączonych z województwa;
- 2) „Miejska B” należą budynki nie związane z gospodarstwem rolnym, a położone na obszarze pozostałych miast oraz osiedli;
- 3) „Wiejska” należą wszystkie budynki położone na obszarze gromad oraz budynki związane z gospodarstwem rolnym, położone na obszarze miast i osiedli.

234

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 września 1966 r.

w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) oraz na podstawie § 14 ust. 7 uchwały nr 278 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 61, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Koszty inwestycji w zależności od uzyskanych efektów dzielą się na:

- 1) koszty inwestycji zwiększające wartość środków trwałych,
- 2) koszty inwestycji zwiększające wartość środków obrotowych,
- 3) koszty inwestycji zwiększające wartości niematerialne i prawne.

2. Do kosztów inwestycji nie zalicza się strat i zysków związanych z działalnością inwestycyjną, zwanych stratami i zyskami inwestycyjnymi.

§ 2. 1. Koszty inwestycji zwiększające wartość środków trwałych obejmują:

- 1) koszty bezpośrednie, związane z wykonaniem lub nabyciem określonego obiektu (np. wartość robót wykonanych w określonym budynku, koszt nabycia maszyny łącznie z ewentualnym kosztem napraw i remontów dokonanych przed oddaniem maszyny do montażu lub eksploatacji),
- 2) koszty pośrednie, dotyczące więcej niż jednego obiektu.

2. Do kosztów pośrednich (ust. 1 pkt 2) zalicza się w szczególności:

- 1) koszty budowy i rozbiórki tymczasowych obiektów i urządzeń na placu budowy w tym zakresie, w jakim według obowiązujących przepisów obciążają inwestora,
- 2) koszty dokumentacji inwestycji (indywidualnej) oraz koszty nabycia i adaptacji dokumentacji typowej łącznie z kosztami prowadzenia badań geologicznych i geofizycznych oraz pomiarów geodezyjnych związanych z określoną inwestycją,
- 3) inne koszty, których na podstawie źródłowej dokumentacji nie można zaliczyć do wartości określonego obiektu.

3. Koszty pośrednie rozliczane są między poszczególne obiekty proporcjonalnie do kosztów bezpośrednich.

§ 3. Do kosztów inwestycji zwiększających wartość środków obrotowych zalicza się koszty poniesione na pierwsze wyposażenie obiektów budowanych od nowa lub odbudowywanych w składniki majątkowe, które zgodnie z obowiązującymi przepisami wchodzi w skład środków obrotowych.

§ 4. 1. Do kosztów inwestycji zwiększających wartości niematerialne i prawne zalicza się opłacone ze środków inwestycyjnych:

- 1) koszty uruchomienia nowej produkcji oraz szkolenia i przyuczenia kadr w nowo budowanych jednostkach,
- 2) koszty związane z przeprowadzeniem prób technicznej sprawności maszyn i urządzeń, zespołów maszyn i urządzeń lub całego oddziału produkcyjnego (rozruch mechaniczny bez obciążenia lub przy obciążeniu częściowym i pełnym, połączony ewentualnie z pierwszą próbną produkcją) dokonanych przed oddaniem obiektu do użytku, jeżeli nie są objęte normami za prace montażowe, po potrąceniu dochodów uzyskanych z realizacji próbnej produkcji,
- 3) koszty studiów i projektów opracowywanych dla przyszłej eksploatacji budowanych zakładów lub wydziałów produkcyjnych,
- 4) koszty nabycia patentów i licencji oraz koszty nabycia lub wykonania prototypów dla przyszłej eksploatacji budowanych zakładów lub wydziałów produkcyjnych,
- 5) koszty związane z ekspertyzami (krajowymi lub zagranicznymi) w zakresie przygotowania przyszłej eksploatacji w nowo budowanych obiektach,
- 6) koszty związane z przeniesieniem środków trwałych z innych jednostek (koszty transportu, montażu itp.), jak też objęte dokumentacją dla rekonstrukcji lub przebudowy koszty przemieszczeń środków trwałych w przedsiębiorstwie,
- 7) koszty związane z odszkodowaniem za wywłaszczone nieruchomości (grunty i budynki podlegające rozbiórce) oraz koszty związane z dostarczeniem obiektów zastępczych i przesiedleniem osób z terenów zajętych na rzecz inwestycji,
- 8) koszty bankowe oraz odsetki od bankowych kredytów inwestycyjnych, przypadające za czas do dokonania

rozliczenia inwestycji; nie dotyczy to odsetek od kredytów bankowych na inwestycje centralne, jak też odsetek od kredytów nie spłaconych w terminie oraz odsetek podwyższonych,

- 9) koszty demontażu i rozbiórki środków trwałych objęte dokumentacją przebudowy lub modernizacji przedsiębiorstw, zakładów lub wydziałów, pomniejszone o dochody uzyskane ze sprzedaży (przejęcia przez działalność eksploatacyjną) materiałów i innych składników majątkowych, pochodzących z rozbiórki lub demontażu,
- 10) koszty utrzymania służb inwestycyjnych oraz koszty zleconego nadzoru inwestycyjnego, jeżeli podlegają sfinansowaniu ze środków inwestycyjnych,

2. Do wartości niematerialnych i prawnych zalicza się nadto opłacone ze środków inwestycyjnych nabycie spółdzielczego prawa do lokalu użytkowego w domach należących do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego.

3. Wartości niematerialne i prawne podlegają umarzaniu i amortyzowaniu. Okres umorzenia i amortyzacji nie może przekraczać:

- 1) 3 lat dla wartości niematerialnych i prawnych wymienionych w ust. 1 pkt 6, 8 i 9,
- 2) 5 lat dla wartości niematerialnych i prawnych wymienionych w ust. 1 pkt 1, 2, 3, 4, 5 i 10,
- 3) 10 lat dla wartości niematerialnych i prawnych wymienionych w ust. 1 pkt 7 i w ust. 2.

4. Sposób dokonywania i przeznaczenie odpisów amortyzacji wartości niematerialnych i prawnych określa zarządzenie Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 1965 r. w sprawie odprowadzania i rozliczania amortyzacji jednostek państwowych (Monitor Polski z 1966 r. Nr 1, poz. 7).

§ 5. 1. Straty inwestycyjne obejmują:

- 1) zapłacone przez inwestora kary umowne oraz odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umów o dostawę, roboty i usługi inwestycyjne,
- 2) kary administracyjne związane z działalnością inwestycyjną,
- 3) kary za zwłokę (odsetki) płacone w razie nieterminowego pokrycia zobowiązań, odsetki od kredytów bankowych na inwestycje centralne, jak też odsetki od kredytów nie spłaconych w terminie oraz odsetki podwyższone,
- 4) koszty związane z postępowaniem sądowym lub arbitrażowym w zakresie spraw dotyczących działalności inwestycyjnej,
- 5) należności umorzone, przedawnione lub prekludowane,
- 6) straty w inwestycyjnych składnikach majątkowych wywołane działaniem siły wyższej,
- 7) niedobory ujawnione w materiałach, maszynach i urządzeniach oraz w innych aktywach inwestycyjnych (niedobory niezawinione),
- 8) straty na sprzedaży rzeczowych składników majątkowych w zakresie inwestycji (łącznie z kosztami sprzedaży),
- 9) straty własnych jednostek wykonawstwa inwestycji (samodzielnych oddziałów wykonawstwa inwestycji — SOWI), finansowanych ze środków inwestycyjnych, ustalone w okresowych sprawozdaniach finansowych tych jednostek,
- 10) inne straty ustalone w przepisach.

2. Do strat inwestycyjnych nie zalicza się należności z tytułu szkód, za które odpowiadają osoby winne ich powstania,

3. Odszkodowania otrzymane za straty losowe zmniejszają straty inwestycyjne.

§ 6. Zyski inwestycyjne obejmują:

- 1) kary umowne oraz odszkodowania otrzymywane przez inwestora od dostawców i wykonawców z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez nich umów o dostawę, roboty i usługi inwestycyjne,
- 2) otrzymane odsetki za zwłokę,
- 3) zwrot kosztów postępowania sądowego lub arbitrażowego w zakresie spraw dotyczących działalności inwestycyjnej,
- 4) zyski ze sprzedaży rzeczowych składników majątkowych w zakresie inwestycji,
- 5) zyski własnych jednostek wykonawstwa inwestycji (SOWI) finansowanych ze środków inwestycyjnych, ustalone w okresowych sprawozdaniach finansowych tych jednostek,
- 6) ujawnione w toku inwentaryzacji nadwyżki zakupionych ze środków inwestycyjnych materiałów, maszyn i urządzeń,
- 7) odzyskane straty inwestycyjne,
- 8) inne zyski określone w przepisach.

§ 7. Straty i zyski inwestycyjne nie obejmują wyników zarządzanego przez właściwe organy przeszacowania materiałów inwestycyjnych, maszyn i urządzeń oraz ewentualnie inwestycji rozpoczętych. Wyniki przeszacowania — jeśli przepisy wydane w związku ze zmianą cen nie stanowią inaczej — traktuje się jako zmniejszenie lub zwiększenie funduszy inwestycyjnych, z których zostały sfinansowane składniki majątkowe ulegające przeszacowaniu.

§ 8. 1. Saldo strat i zysków inwestycyjnych na koniec roku w przedsiębiorstwach prowadzących działalność eksploatacyjną podlega przeniesieniu na straty i zyski działalności eksploatacyjnej.

2. W ciągu jednego miesiąca po upływie terminu przewidzianego na sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwo jest zobowiązane:

- 1) gdy straty inwestycyjne przewyższają zyski inwestycyjne — przelać różnicę z rachunku rozliczeniowego na rachunki finansowania poszczególnych inwestycji,
- 2) gdy zyski inwestycyjne przewyższają straty inwestycyjne — przelać różnicę z rachunków finansowania inwestycji na rachunek rozliczeniowy przedsiębiorstwa.

§ 9. 1. Na równi ze stratami inwestycyjnymi w przedsiębiorstwach prowadzących działalność eksploatacyjną traktuje się wyniki likwidacji inwestycji ostatecznie wstrzymanych (różnicę między kosztem tych inwestycji i ewentualnymi kosztami likwidacji a dochodami uzyskanymi z likwidacji).

2. W razie gdy wstrzymanie inwestycji nastąpiło na podstawie decyzji jednostki nadrzędnej i nie było zawinione przez przedsiębiorstwo, równowartość środków zużytych na finansowanie zlikwidowanych inwestycji centralnych i zjednoczeń oraz inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych przenosi się na straty i zyski eksploatacyjne do wysokości poniesionych strat w wyniku likwidacji.

3. Straty w wyniku likwidacji inwestycji wstrzymanych nie pokryte według ust. 2 podlegają wyrównaniu w sposób określony w § 8.

4. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się również do kosztów dokumentacji inwestycyjnej zakupionej przez przedsiębiorstwa, a nie wykorzystanej w okresie lat 2 od jej zakupu (sporządzenia).

§ 10. 1. Saldo strat i zysków na inwestycjach prowadzonych przez zjednoczenie na potrzeby centrali zjednoczenia podlega rozliczeniu ze środkami przeznaczonymi na utrzymanie centrali zjednoczenia.

2. Saldo strat i zysków na inwestycjach realizowanych przez zjednoczenie dla zgrupowanych w zjednoczeniu przedsiębiorstw lub na inwestycjach realizowanych przez przedsiębiorstwa nie prowadzące działalności eksploatacyjnej (przedsiębiorstwa w budowie) podlega rozliczeniu ze środkami funduszu rezerwowego zjednoczeń, a jeżeli zjednoczenie nie jest uprawnione do tworzenia funduszu rezerwowego — ze środkami funduszu inwestycyjnego zjednoczenia. Dotyczy to również strat i zysków inwestycyjnych zarządów inwestycji podporządkowanych zjednoczeniom (jednostkom równorzędnym).

3. Przepisy ust. 2 nie dotyczą przedsiębiorstw w budowie i zarządów inwestycji podporządkowanych prezydiom rad narodowych. W jednostkach tych saldo strat i zysków inwestycyjnych wykazane w rocznym sprawozdaniu finansowym zmniejsza lub zwiększa fundusz, z którego sfinansowano daną inwestycję.

4. Saldo strat i zysków na inwestycjach wspólnych podlega zaliczeniu na straty i zyski inwestora zastępczego,

chyba że umowa o realizacji inwestycji wspólnej stanowi inaczej.

5. Przelewy środków związanych z rozliczeniem strat i zysków inwestycyjnych, o których mowa w ust. 1—4, powinny być dokonane w ciągu jednego miesiąca po upływie terminu przewidzianego na sporządzenie rocznych sprawozdań finansowych.

§ 11. Zarządzenie nie dotyczy jednostek budżetowych.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 28 października 1959 r. w sprawie zasad klasyfikacji kosztów inwestycji oraz wyceny składników majątkowych uzyskanych w wyniku inwestycji (Monitor Polski Nr 95, poz. 503).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

235

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 25 sierpnia 1966 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wypieku, zużycia surowców do produkcji oraz dopuszczenia do obrotu pieczywa piekarskiego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 224), § 1 zarządzenia nr 251 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1957 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień Prezesa Rady Ministrów (Monitor Polski Nr 98, poz. 570) i § 1 zarządzenia nr 249 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1960 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów dotyczących produkcji pieczywa (Monitor Polski Nr 94, poz. 419) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 września 1965 r. w sprawie wypieku, zużycia surowców do produkcji oraz dopuszczenia do obrotu pieczywa piekarskiego (Monitor Polski Nr 52, poz. 273) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zezwala się na wypiek i dopuszcza do obrotu pieczywo piekarskie regionalne, odpowiadające upodobaniom konsumentów na określonym terenie, oraz pieczywo firmowe i inne. Rodzaje i gatunki pieczywa, normy zużycia surowców (receptury) i normy minimalnej wydajności, jak również tereny, na których można dokonywać wypieku takiego pieczywa, ustala Minister Handlu Wewnętrznego na wniosek wydziałów handlu prezydiów wojewódzkich rad narodowych — w stosunku do pieczywa regionalnego i firmowego, a na wniosek Ogólnokrajowego Zjednoczenia Przemysłu Piekarskiego — w stosunku do pieczywa innego.”;

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. 1. Dyrektor (zarząd) jednostki wojewódzkiej, grupującej albo nadzorującej przedsiębiorstwa (spółdzielnie) prowadzące produkcję piekarską może ustalić dla tych przedsiębiorstw (spółdziel-

ni) normy minimalnej wydajności inne niż określone w § 1, jeżeli warunki techniczno-technologiczne oraz surowcowe uzasadniają taką zmianę. Zmiana wydajności minimalnej nie może powodować obniżenia jakości pieczywa ani przekroczeń w jakimkolwiek wskaźniku normy przedmiotowej na dany rodzaj i gatunek pieczywa.

2. Dyrektor (zarząd) jednostki wojewódzkiej może uprawnienia wymienione w ust. 1 przekazać dyrektorom (zarządom) przedsiębiorstw (spółdzielni) prowadzących produkcję piekarską.

3. Sposób ustalania norm minimalnej wydajności określa dyrektor Ogólnokrajowego Zjednoczenia Przemysłu Piekarskiego.”;

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jednostki gospodarki nie uspołecznionej prowadzące piekarnie obowiązane są do prowadzenia ksiąg wypieku pieczywa i obrotu pieczywem według wzoru ustalonego przez Ministra Handlu Wewnętrznego.”;

4) dotychczasową treść § 3 i 4 oznacza się jako § 4 i 5;

5) w załączniku do zarządzenia:

a) w części I dział 4 „Chleb żytni pytlowy” i część II „Pieczywo mieszane” otrzymują brzmienie podane w załączniku do niniejszego zarządzenia,

b) użyte w różnych przypadkach wyrazy „mąka żytnia typ 1070” zastępuje się wyrazami „mąka żytnia typ 800” w odpowiednich przypadkach.

§ 2. Receptury na pieczywo regionalne, firmowe i inne zatwierdzone przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia obowiązują do dnia 31 grudnia 1966 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: w z. E. Kołodziej